

Francesc Pérez i Moragon

¿I qui s'enrecordarà, dels orfenets de Franco?

No donya Carmen Franco, filla de Francisco Franco i mare de Francisco Franco (bé que casada amb un senyor que es diu Martínez). El gran estrateg va deixar ministres orfes que ara circulen, una tribu, famolencs, esqualids, afamats com a taurons pels jutjats.

Els pobres, els pobrets, allà van en corrua, auxiliats pels consells solidaris d'il·lustres lletrats que en comparteixen l'orfanat (si més no, ideològicament). Deu anys fa que el papà va morir, i resulta que els volen traure la pensioneta, quatre xavos, una ajuda, la propina, l'almoina per a ciris al Valle de los Caídos, per a la butlla, per a comprar pernils a Tejero, per a pagar els terminis d'aquell retrat que està fent-lo un pintor molt cotitzat i en què apareixen sense dol, joves, amb pare encara.

Als ministres de Franco (perquè n'hi ha molts pocs que vulguen ser «ex»: a penes Serrano Suner, Ruiz Giménez i Fraga), els volen retallar la propina. La revolució marxista imperant no els ha decapitats, ni els ha reclamat comptes, ni els ha tret els colors a la cara, començant per allà on cal començar determinades operacions d'anàlisi històrica: amb un museu. ¡Quines galeries no podrien fer-se amb tota la requincalla escenogràfica del franquisme que, si s'ha perdut, és per desídia o per complicitat! ¡Quins posats! ¡Quins reportatges il·lustrats! ¡Quines caceres! ¡Quin estraperlo! ¡Quines llistes de morts! Un museu, ben muntat, del franquisme, duria més gent a Madrid que el Prado —si és que Madrid el podia suportar.

Però, és clar, el museu no s'ha fet, ni probablement es podrà fer ja. Ara ixen del fons museable, en rècua, uns quants dels excel·lentíssims còmplices a reclamar, no el perdó, ni la comprensió, ni un simple congrés d'especialistes que els estude com allò que són tants anys després. No és això. Reclamen la pensioneta, el duret, «el reconocimiento de los servicios prestados». I la publicitat: el *ritornello* del nom del *Caudillo*, les imatges del *nodo* passades per televisió com un aval, enmig de tants espectadors que ja ni recorden Franco, ni, per millor motiu, els seus col·laboradors ministerials, entre els

quals n'hi hagué alguns que feren més mal a la nostra economia (i no diguem a la cultura, a la ciència, etc) que la mateixa guerra d'Espanya. Malgrat ser especialistes en economia, és clar.

No sé ara quins són els ministres de Franco que reclamen la pensió vitalícia. M'és igual que l'un haja mort o que l'altre no haja volgut entrar en la conxorxa, i m'és igual perquè també a la gent, comptant per majories, els és igual. Al capdavall, el volum de l'operació no arriba a dos-cents milions de pessetes anuals. Per a l'estat, una misèria. Inclús, m'és igual que siguin franquistes ara o que ho hagen estat. Allò que no es pot admetre és que un ministre, pel fet de ser-ho, pugui tenir una pensió, alta o baixa, fins que el colguen. Només alguns professionals, en un règim democràtic, i si són independents, podrien adduir que el ministeri els ha vedat unes o altres oportunitats de promoció. Els altres haurien de prescindir —i alguns ho han fet— d'aquesta mena de premi de consolació quan els lleven la cartera.

Cal començar a eliminar retòriques perjudicials, que el ciutadà sempre paga en un capítol o en un altre. Obtenir un ministeri pot ser una gangueta o no, pot ser un servei al partit, a la pàtria o al grup ideològic en què un vulga allistar-se. Ara: ser ministre només representa un sacrifici en moments històrics molt determinats (que, d'altra banda, es poden pagar amb una medalla o altra, ni que siga mortuòria). Més encara, es podria considerar premis especials per als ministres que hagen resolt situacions difícils, tràngols econòmics que semblaven tancadament negatius, injustícies... Si repassem la nòmina dels ministeris franquistes, no hi ha massa motius per a demanar pensions extraordinàries per a ex-ministres. Ni per a directors generals, ni per a bisbes, ni per a capitans generals, ni per a tants alts càrrecs que semblaven importantíssims llavors i que ara sobreviuen *in maschera*.

L'únic, pòstum, favor que se'ls pot exigir és que ni facen el ridícul ni toquen el pressupost. És a dir, que canvien de costums. □